

PRESENTACIÓ

De vegades se'ns fa complicat enfrontar-nos al nostre dia a dia, a aquesta quotidianitat repetitiva i monòtona que supura pesadesa i repetició, encara més quan venim d'un període on justament l'últim que s'ha donat han estat aquestes realitats. Però senyores i senyors, les Decennals ja fa dies que finiren, mesos que férem i veiérem, temps que gaudírem i participàrem. Quedem-nos amb això, no?

Sí, aquesta realitat nostra d'ara se'ns pot fer a tots plegats un pèl feixuga, així que si volen, i per allò de voler mirar endavant, podríem avançar-nos a les properes amb 10 anys més a les nostres esquenes i una vida. D'entrada, 10 anys més grans, amb una vida que ens haurà donat tants tombs i tombarelles que ara mateix no podem arribar a imaginar ni intuir on serem i com estarem al mes de febrer del 2021. No patiu si algú sent vertigen en pensar-hi, ja que els metges consultats per a l'ocasió diuen que la reacció és d'allò més normal.

Aquesta realitat ens retorna de nou al nostre territori, aquell que diàriament aixafem i del qual en aquests *Quaderns de Vilaniu* se'ns presenten algunes de les seves particularitats.

D'entrada, reculem fins als temps dels ibers per parlar de la llengua i els vestigis que ens ha deixat. El treball de Noemí Moncunill analitza la seva llengua i ofereix primer una àmplia visió sobre quins tipus de llengües trobàvem a la península Ibèrica abans de l'arribada dels romans, després se centra pròpiament en el tema d'estudi, i es pregunta fins a quin punt som capaços d'entendre tot el material escrit que els ibers ens han deixat. Amb aquesta premissa, l'autora analitza tot el que es refereix a aquesta llengua, a la qual hem estat capaços de donar-hi un valor fonètic, però que a hores d'ara no entenem què s'hi diu: l'ibèric és una llengua que podem llegir, però que, malauradament, no podem traduir.

La figura d'en Narcís Oller ha estat revigoritzada en els darrers anys, i els estudis sobre l'obra han proliferat. Tot i això, i segons experts consultats, no es coneixen treballs que parlin de forma global sobre els viatges que Oller va fer al llarg de la seva vida. L'estudi que presenta Jordina Gort és d'especial interès per a aquells que es puguin considerar «olleròfils», i de segur que la seva lectura ens ajuda a comprendre millor el personatge i la seva obra.

Josep M. Grau ens trasllada a l'Hospital Comarcal de Valls durant la passada Guerra Civil espanyola, i ens ofereix un interessant llistat de noms de persones que en un moment o altre de la contesa hi van ser atesos. Un interessant treball que vindria a completar l'estudi sobre l'Hospital de Sang d'en Roberto Zepeda i en Jordi Pérez, publicat a *Quaderns de Vilaniu*, 51 (maig del 2007). Segurament el llistat de noms del final esvairà a més d'una família referències sobre avis, i la sort que pogueren tenir.

Per acabar, quatre investigadors ens conviden amb un passeig pels aqüífers de la plana de l'Alt Camp a fixar-nos no solament en les diverses unitats hidrogeològiques existents, sinó en els resultats derivats d'un estudi en què s'han analitzat un total de quaranta punts d'aigua per definir la seva relació amb el context geològic i avaluar els diversos graus de contaminació que aquests puguin presentar.

A més, a les darreres pàgines de la publicació hi trobareu la memòria d'aquesta casa del passat any 2010.

Àngel Gasol Señorón
Director de *Quaderns de Vilaniu*